

iBulletin

informační
2009

SVĚTOVÁ DĚDICTVÍ UNESCO v JAPONSKU

Velvyslanectví Japonska v České republice
Praha 1, Malá Strana, Maltézské náměstí 6

Na fotografii je zachycena Širakawa v době konání požárního cvičení.

写真提供 岐阜県白川村役場

Světová dědictví v Japonsku

V roce 1972 byla Organizací OSN pro výchovu, vědu a kulturu (UNESCO) přijata Úmluva o ochraně světového kulturního a přírodního dědictví s cílem na celém světě podporovat identifikaci, ochranu a údržbu kulturních a přírodních památek, které mají mimořádnou hodnotu pro lidstvo.

Objekty Světového dědictví jsou zařazovány do některé z těchto tří typových skupin: dědictví kulturní, přírodní a smíšené.

Seznam Světového dědictví ve 145 smluvních státech (červenec 2008) obsahuje 878 objektů – 679 kulturního, 174 přírodního a 25 smíšeného typu.

V Japonsku je evidováno 14 objektů. Tři z nich patří k přírodnímu a 11 ke kulturnímu dědictví.

**Svatyně Icukušima
(Icukušima-džindža)**
厳島神社

**Stříbrné doly v Iwami
(Iwami Ginzan)**
石見銀山とその文化的景観

**Venkovské stavby
v Širakawě a Gokajamě**
白川郷・五箇山の合掌造り集落

Jakušima
屋久島

**Gusuku a skupina
souvisejících památek
království Rjúkjú**
琉球王国のグスク
及び関連遺産群

**Mírový památník v Hirošimě
(Genbaku Dómu)**
原爆ドーム

**Hrad Himedži
(Himedži-džó)**
姫路城

Širakami-sanči
白神山地

Širetoko
知床

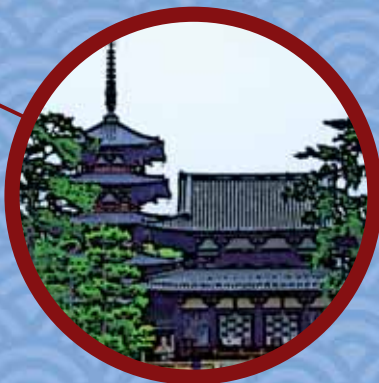
Svatyně a chrámy v Nikkó
日光の社寺

Památky starého hlavního města Kjóto
古都京都の十七の文化財

Buddhistické stavby okolí Hórijú-dži
法隆寺地域の仏教建造物

Historické památky Nary
古都奈良の文化財

Posvátná místa a poutní trasy v horském pásmu poloostrova Kii
紀伊山地の霊場と参詣道

Širetoko 知床

Prefektura Hokkaidó
Zapsáno: 2005

Poloostrov Širetoko se nachází na severovýchodě ostrova Hokkaidó, nejsevernějšího japonského ostrova. Tento poloostrov, vyčnívající do Ochotského moře, představuje jeden z nejbohatších severovýchodních ekosystémů na světě a zároveň vynikající příklad vzájemného působení pozemského a mořského ekosystému.

Širetoko je také nejjižnějším místem severní polokoule, kde lze spatřit mořský led. Jméno Širetoko je odvozeno ze slov *sir etok* z jazyka národa Ainu, a má význam „konec světa“.

Říká se, že první obyvatelé zde byli již před 10000 lety. O něco později se zde usídlili lidé národa Ainu.

Mnohem později, v období Meidži (1868–1912), spustila japonská vláda program na osídlení ostrova Hokkaidó. První pokus o osídlení poloostrova Širetoko byl v roce 1914 a další pak v letech 1935 a 1949. Nicméně drsné přírodní

podmínky zapříčinily, že se zde nikdo až do roku 1966 neusídlil.

V roce 1964 byl z důvodů zachování přírodní krásy a ochrany divoké zvěře na většině plochy poloostrova vyhlášen stejnojmenný národní park Širetoko.

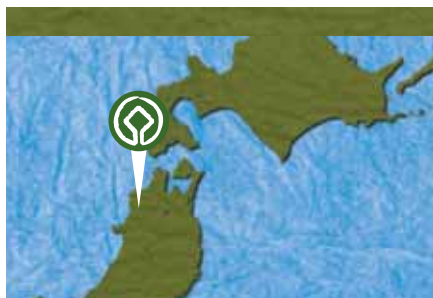
Poloostrov je asi 70 km dlouhý a v nejširším místě je 40 km široký. Nachází se zde několik sopek, z nichž nejvyšší je hora Rausu (1661 m). Je zde i aktivní sopka Ió, která v době aktivity chrlí čistou síru. Naposledy byla aktivní v roce 1936. Dále zde nalezneme množství horkých pramenů a vodopádů.

Mezi oblíbená místa patří jezera Širetoko goko, vodopád s teplou vodou Kumaiwakka a další vodopády jako Furepe a Ošinkošin nebo průsmyk Širetoko, ze kterého je vidět hora Rausu a ostrov Kunaširi.

Na poloostrově jsou i lázně, například Seseki-onsen nebo Iwaobecu-onsen.

Pohoří jsou pokryta jak jehličnatými stálezelebnými lesy, tak listnatými lesy. Nalezneme zde dub mongolský, jedli sachalinskou, břízu ermanovu nebo endemický druh fialka kitamiana.

Je zde i bohatá fauna. Na pevnině najdeme nejpočetnější populaci medvěda hnědého v Japonsku, žije zde veverka červená, burunduk páskovaný, liška červená nebo jelen *šika*. Na pobřeží je možné spatřit lachtana ušatého, lachtana medvědího a tuleně pacifického. V okolním moři, které je díky jarnímu tání ledu a letnímu teplému proudu velmi bohaté na fytoplankton, můžeme najít spousty druhů ryb a velkých mořských savců jako jsou například kosatka dravá nebo plejtvák malý. Z říše ptáků je pak možné zahlédnout například výra Blakistonova, labutě zpěvnou nebo orla mořského.

Širakami-sanči 白神山地

Prefektury Akita a Aomori
Zapsáno: 1993

Širakami-sanči je rozsáhlá horská oblast v severní části největšího japonského ostrova Honšú. Na území se nachází původní panenský bukový prales, člověkem nedotčená část přírody. To bylo jedním z důvodů zařazení do seznamu Světového dědictví UNESCO a to v roce 1993. Podobný prales kdysi pokrýval celou severní část ostrova Honšú.

Asi před 8000 lety se zde zformoval bukový prales, jehož počátky sahají až ke konci poslední doby ledové, přibližně do doby před 10000 lety. Od té doby se dochoval až dodnes v podstatě

beze změn. Za tento fakt vděčí oblast bukovým lesům, které ji z větší části pokrývají. Bukové porosty nejsou vhodné pro pěstování hub *šitake*, a proto je farmáři specializující se na tyto houby neovlivňovali svou činností.

Na celkové ploše 1300 km² je do seznamu Světového dědictví UNESCO zařazeno 169,7 km² v centrální oblasti.

Panuje zde chladné vlhké podnebí a spousty sněhu v zimě. Nachází se zde množství řek (např. Akaiši-gawa, Oirase-gawa, Anmon-gawa nebo Kasuge-gawa), vodopádů, údolí a hor z nichž nejvyšší je 1243 m vysoká hora Mukaiširakami-dake.

Mezi známá místa patří trojnásobné vodopády Anmon-no-taki, údolí Mase nebo rokle Dairakjó.

Většinu pralesa tvoří bukový porost, ale nalezneme zde i jiné listnaté stromy jako například dub mongolský, paořeč škumpolistý, zmarličník japonský nebo habrovec japonský. Celkem zde roste více než 500 druhů rostlin.

Fauna je také početná. V pralesu můžete narazit na medvěda černého, seraua malého, japonského makaka, plcha, orla skalního nebo na nějakého jiného z celkem 84 druhů ptáků v této oblasti.

Bukový les a řeka v Širakami-sanči

Svatyně a chrámy v Nikkó 日光の社寺

Prefektura Točigi
Zapsáno: 1999

Město Nikkó se nachází na severozápadě prefektury Točigi, v centrální části hlavního ostrova Honšú. Nikkó je nyní centrem stejnojmenného národního parku, který skýtá četné přírodní krásy, jako například jezero Čúzendži-ko a vodopád Kegon-no-taki. Navíc jej zdobí řada významných chrámů a svatyní.

Místo začalo prosperovat od roku 782 zejména jako náboženské centrum poté, co zde v hustě zalesněné hornaté oblasti byla založena šintoistická svatyně Futarasan-džindža a položeny základy k buddhistickému chrámu, známého dnes jako Rinnó-dži.

V době Edo (1600–1868) se nynější město stalo sídlem Tóšógú, svatyně synkretického původu – harmonizující v sobě domácí *šintó* s prvky importovaného buddhismu. Již v roce 1636 zde byla na cestě vedoucí do vnitřního prostoru s hlavní síní svatyně vztyčena nyní pro toto místo tolik charakteristická vysoce ornamentální brána Jómei-mon. Tato unikátní, 11 metrů vysoká, živě zbarvená stavba je pokryta více než 400 řezbami.

Okázalou zdobností staveb se tato svatyně zcela vymyká kontextu tradiční architektury Japonska.

Důležitou součástí tohoto posvátného místa je mauzoleum, založené za účelem pietního uložení ostatků slavného vojevůdce Iejasu, který stál na počátku šógunátu rodu Tokugawů. Císařským dekretem byl Iejasu prohlášen za manifestaci Buddha léčitele a opatřen posmrtným titulem Tóšó Daigónen. Od roku 1873 jsou zde vzpomínání ještě další dva významní vojevůdci: Tojotomi Hidejoši a Minamoto no Joritomo, zakladatel šógunátu se sídlem v Kamakuře. Každoročně v květnu a v říjnu je Nikkó dějištěm slavnosti „procesí samurajů“, historické rekonstrukce poutě s ostatky šóguna Iejasu do místní svatyně.

V horských izolovaných oblastech Širakawa a Šókawa stojí skupiny venkovských domů o třech až pěti patrech s doškovou střechou, postavených ve stylu zvaném *gaššó dzukurí* podle toho, že tvar střechy připomíná sepnuté ruce (japonsky *gaššó*). V Japonsku jde o unikátní příklad zemědělských stavení, která vznikla v období Edo. Za pozornost stojí skutečnost, že dřevěná konstrukce těchto domů neobsahuje jediný hřebík. V jednom domě běžně žilo několik desítek obyvatel, kteří tvořili jednu rodinu. Mnoho lidí se zde kromě zemědělství živilo těžbou dřeva a hedvábnictvím. Mezi obyvateli jednotlivých domů fungoval systém vzájemné pomoci, tzv. *jui*, který se uplatňoval zejména

při pravidelných výměnách došků na střeších. To bylo třeba vždy jednou za 20 až 30 let a kdy si taková práce vyžadovala až 200 lidí a 7 dní. Sedlový tvar střech, mnohdy strmých až 60°, usnadňuje odstraňování sněhu a odvodňování v místních podmínkách s velkým množstvím deštových i sněhových srážek v zimních měsících. Dnes je výměna střechy záležitostí profesionálů a provádí se zejména na jaře. Jde o velmi zajímavou podívanou.

Na území Ogimači v Širakawě se dochovalo 113 domů z 18. a 19. století, z nichž 59 v lepším stavu bylo zapsáno na seznam Světového dědictví. Dalších 29 domů zapsaných na seznam

Venkovské stavby v Širakawě a Gokajamě 白川郷・五箇山の合掌造り集落

Prefektury Tojama a Gifu
Zapsáno: 1995

UNESCO stojí ve vesnicích Ainokura a Suganuma v horské oblasti Gokajama.

Oblasti Širakawa a Gokajama mohou návštěvníkům nabídnout skutečně výjimečnou atmosféru vesnic v krásné přírodě. Atraktivní je například také festival Doburoku-macuri v Širakawě s tradicí dlouhou 1300 let nebo lázně v Gokajamě. Od konce ledna do začátku února vždy v sobotu a v neděli osvětlují domy v Suganumě reflektory. V listopadu probíhá požární cvičení, které nabízí výjimečný pohled na domy pod „sprškami“ vody a s pozadím nádherné barevné listí v okolních lesích. Za návštěvu stojí Širakawa i Gokajama také v zimě, kdy jsou místní vesnice pokryté sněhovou peřinou.

Posvátná místa a poutní trasy v horském pásmu poloostrova Kii

紀伊山地の霊場と参詣道

prefektury Mie, Nara a Wakajama

Zapsáno: 2004

Horské pásmo Kii hrálo odedávna velice důležitou roli v duchovním životě Japonců. Kromě původního náboženství *šintó*, založeného na úctě k přírodě a k duším předků, tomuto místu přidal zvláštní duchovní význam také buddhismus a rovněž horská asketická praxe *šugendó*, která kombinuje prvky domácího lidového náboženství a esoterického buddhismu. Atmosféra posvátných míst v překrásné horské přírodě poloostrova Kii je zcela jedinečná. Součástí Světového dědictví UNESCO jsou horské oblasti Jošino a Ómine, tři velké svatyně v oblasti Kumano, hora Kója a poutní cesty, které tato místa propojují.

Jošino, Ómine / 吉野・大嶺

O tomto posvátném území, kam sestupují božstva, se už v polovině 10. století vědělo až v Číně. Dělí se na severní část, pohoří Jošino, a jižní část, pohoří Ómine, které propojuje Jošino s územím Kumano. Jde o území využívané stoupenci *šugendó*, kteří putují horskými průsmyky a vykonávají sérii asketických cvičení. Jošino je velice známé především krásnými scenériemi kvetoucích sakur. Sakury jsou v Japonsku považovány za posvátné stromy a zde byly v průběhu dějin vysazovány v rámci náboženské praxe jako dary božstvům. Na seznam Světového dědictví je zapsáno pohoří Jošino, chrámy Kinpusen-dži a Óminesan-dži, svatyně Jošino Mikumari-džindža, Jošimizu-džindža a Kinpu-džindža.

Kinpusen-dži a Óminesan-dži jsou klíčovými chrámy školy *šugendó*. V hlavní síni Kinpusen-dži, v Zaódó, stojí tři 7 m vysoké sochy japonského bódhisattvy Zaó Gongen. Óminesan-dži je jediným chrámem v Japonsku, kde dosud platí zákaz vstupu ženám. V šintoistické svatyni Jošino Mikumari jsou uctívána božstva, která přináší vláhu a ochraňují vodní zdroje oblasti Jošino. Splýváním buddhistických a šintoistických božstev, ke kterému docházelo od období Heian, začal být v Jošino Mikumari uctíván také bódhisattva Džizó. Jošimizu-džindža se stala svatyní až nařízením o oddělení buddhismu a šintoismu v 19. století. Ve svatyni Kinpu-džindža je uctíváno božstvo všech nerostů a především zlata.

Kumano-sanzan / 熊野三山

Kumano Hongú-taiša, Kumano Hajatama-taiša a Kumano Nači-taiša v horské oblasti Kumano jsou nejdůležitějšími svatyněmi místního náboženství, které je synkrezí šintoismu, esoterického buddhismu a horské buddhistické školy *šugendó*. Spojuje je poutní trasa Kumano Sankeimiči. Tyto velké svatyně specifické architektury, které inspirovaly ke stavbě přes tři tisíce svatyní v podobném stylu jinde v Japonsku, začaly být hojně navštěvovány zejména od 11. století, kdy se staly oblíbenými poutními místy císařů a šlechty z Kjóta. Protože se věřilo, že šin-

toistická božstva jsou inkarnacemi buddhů, byli zde uctíváni buddhové Amida a Jakuši a tisíce-ruká bohyně Kannon.

Kromě tří svatyní jsou světovými památkami také chrámy Seiganto-dži a Fudarakusan-dži, posvátný vodopád Nači-no-taki (výška 133 m, šířka 13 m) a les Nači. Chrámy Seiganto-dži a Fudarakusan-dži byly v rámci zmiňovaného splývání buddhismu s šintoismem dávány do úzké souvislosti se svatyní Kumano Nači-taiša. Fudarakusan-dži je znám v souvislosti s hledáním buddhistické Čisté země Fudaraku (v sanskrtu Potalaka), ke které byla tato oblast přirovnávána.

Hora Kója (nadm. výška 900 m) / 高野山

(Kongóbu-dži, Niucuhime-džindža, Džison-in, Niukanšófu-džindža)

Kongóbu-dži je jedním z nejdůležitějších chrámů sekty Šingon. Před bezmála 1200 lety jej na hoře Kója založil buddhistický mnich Kóbó Daiši a celá kotlina na vrcholku posvátné hory se stala jedním z center pro asketickou praxi esoterického buddhismu sekty Šingon. Nachází se zde chrámový komplex s množstvím pagod a síní, ukrývajících nádherné buddhistické sochy a mandaly. Hřbitov Hakawara v hustém cedrovém háji je místem pro uctívání duší mnoha významných osobností japonských dějin.

První zmínky o svatyni Niucuhime-džindža v horách nad řekou Ki jsou staré 1700 let. Tradičně se zde odehrávají zajímavé zemědělské rituály přivolávající bohatou úrodu.

Chrám Džison-in tvoří vstupní bránu na posvátnou horu Kója. Je také posledním místem, kam ještě směly vstoupit ženy, kterým byla hora Kója zapovězena až do druhé poloviny 19. století. Uvnitř stojí socha bódhisattvy Maitréji (Miroku Bosacu), japonská Národní kulturní památka.

Na seznam památek UNESCO patří také svatyně Niukanšófu-džindža, kterou od chrámu Džison-in oddělují kamenné schody.

Sankeimiči / 参詣道

Celkem 490 km tří poutních cest Ómineokugakemiči, Kumanosankeimiči a Kójasančóšimiči vede krásnou čistou přírodou s horami převyšujícími 1000 m. Slouží lidem, kteří se chtějí přiblížit k místům, kde přebývají božstva. Ómineokugakemiči je horská cesta spojující Jošino a Ómine s Kumano-sanzan a zároveň nejdůležitější cesta vyznavačů asketického náboženského směru *šugendó*. Kumanosankeimiči vede ke komplexu svatyní v horách Kumano. Skládá se z trasy Nakaheči, nejvyužívanější poutníky putujícími od Kjóta, z trasy Kohedži vedoucí od hory Kója, z trasy Óhedži podle pobřeží na jihu poloostrova Kii a z trasy Isedži, která vede od svatyně Ise-džingú v Ise. Kójasančóšimiči spojuje chrám Džison-in s chrámem Okuno-in na hoře Kója.

Kondó a Pětistupňová pagoda v Hórijú-dži
foto: © 663highland at Wikipedia

Hórijú-dži / 法隆寺

Hórijú-dži je rozsáhlý chrámový komplex sekty Šótoku ve městě Ikaruga, pokrývající 187 000 m², do kterého patří celkem 125 buddhistických staveb. Za zakladatele je považován regent princ Šótoku (574–622), státník a propagátor buddhismu v Japonsku.

V západní části areálu jsou dominantou hlavní budova se Zlatou síní (Kondó) a pětistupňová pagoda v rozmístění zvaném *garan*. Ve východní části stojí zajímavá osmiúhelníková stavba, palác

Jume-dono. Nejstaršími stavbami komplexu jsou hlavní budova se Zlatou síní a pětistupňová pagoda, obě staré 1400 let. Jedná se o vůbec nejstarší dochované dřevěné stavby na světě. Hórijú-dži nese rysy architektonického stylu období Asuka (kolem 7. stol.) a počátků mahájánového buddhismu v Japonsku. Zlatá síň kromě sochy buddhy Jakuši Njoraie obsahuje také vzácné nástěnné malby. Uvnitř paláce Jume-dono je umístěna socha Kuse Kannon, údajný portrét prince Šótoku, stylizovaného do podoby bohyně.

Z budov komplexu Hórijú-dži bylo 18 zapsáno na seznam Světového dědictví UNESCO. Hórijú-dži je z pochopitelných důvodů nazýváno „pokladnicí buddhistického umění“ doby Asuka.

Hokki-dži / 法起寺

Nedaleko Hórijú-dži se nachází chrám sekty Šótoku Hokki-dži založený princem Šótoku v roce

Celkem osm památek starověkého hlavního města Heidžókjó (dnešní Nara) bylo v roce 1998 zapsáno na seznam Světového dědictví UNESCO.

Heidžókjó bylo hlavním městem 74 let od roku 710. Podle svého vzoru, čínského hlavního města Čchang'an, mělo šachovnicový půdorys a politicky i kulturně vzkvétalo nejen jako sídlo císařů, ale také vztahy a obchodem s Čínou a Korejským poloostrovem.

Na architekturu, uměleckých předmětech i výtvarném umění jsou patrné silné vlivy buddhismu, který v Japonsku začal být oficiálně přijímán jen několik desítek let před vznikem této metropole. Japonská dřevěná architektura a kultura za tuto dobu zaznamenaly obrovský technologický i umělecký vývoj.

Tódai-dži / 東大寺

V roce 743 vydal císař Šómu nařízení o stavbě velké sochy Buddhy Mahávairočany (Birušana), která měla ochraňovat celou zemi a o dva roky později pro ni dal postavit chrám Tódai-dži. Mnich Gjóki uspořádal sbírku na stavbu Buddhy, které se poprvé zúčastnila nejen aristokracie, ale také obyčejný lid. Byl shromážděn bronz

z celé země. V roce 752 proběhl slavnostní rituál k příležitosti dokončení obrovské sochy Buddhy Mahávairočany, které se lidově říká také „Velký Buddha v Naře“. Byla umístěna do Zlaté síně chrámu Tódai-dži (Daibucuden). Rozměry síně Daibucuden (šířka 58 m a výška 49 m) z ní tvoří největší dřevěnou stavbu na světě.

Kófuku-dži / 興福寺

V roce 669 založila choť Fudžiwary Kamatariho, zakladatele významného rodu Fudžiwara, chrám Jamašina-dera, aby se zde modlila za manželovo uzdravení. O několik let později byl tento chrám přemístěn do Kijomihary a přejmenován na Umajazaka-dera. V roce 710, se vznikem nového hlavního města Heidžókjó, byl přesunut na dnešní místo v centru Nary a pojmenován Kófuku-dži. Dostal se pod patronát dvora a začal nabývat na významu. Ze součástí komplexu stojí za zmínku Východní zlatá síň, pětistupňová pagoda z 8. století vysoká 50,1 m a třístupňová pagoda z 12. století. Chrám patří sektě Hossó.

Kasuga-taiša / 春日大社

Svatyně Kasuga-taiša byla postavena rodem Fudžiwara a patřila pod ochranu chrámu Kófuku-dži. Její sláva rostla souběžně s mocí rodu Fudžiwara. Uctívá čtyři božstva, Takemikadzučino-mikoto, Iwainuši-no-mikoto, Amenokojane-no-mikoto a Himegami. Každý rok 13. března se zde odehrává velkolepý festival Kasuga-macuri se spoustou prvků tradiční kultury.

Panenský les Kasugajama / 春日山原始林

Les Kasugajama je součástí parku Nara a rozkládá se na východ od svatyně Kasuga-taiša na ploše 300 ha. Jako posvátné území patřící ke svatyni Kasuga-taiša je od roku 841, kdy zde začal platit zákaz lovu a těžby dřeva, dodnes chráněn.

Kófuku-dži

Buddhistické stavby okolí Hórijú-dži 法隆寺地域の仏教建造物

Prefektura Nara
Zapsáno: 1993

638. Z původních staveb zbyla jen třístupňová pagoda ve východní části, která nese podobnosti s pětistupňovou pagodou Hórijú-dži. Jde o významnou stavbu stavebního stylu období Asuka.

Historické památky Nary 古都奈良の文化財

Prefektura Nara
Zapsáno: 1998

Jakuši-dži / 薬師寺

Výstavbu chrámu Jakuši-dži nařídil v roce 680 císař Těnmu. Po dobu vlády jeho nástupců, císařovny Džitó a císaře Monmu, se chrám stavěl v někdejším hlavním městě Fudžiwara. Se změnou hlavního města byl přemístěn do Heidžókjó (Nary), kde stojí dodnes. Jakuši-dži je unikátní ukázkou buddhistického umění kultury období Tempjó. Patří sektě Hossó.

Tóšó-dai-dži / 唐招提寺

Tento chrám sekty Ricu založil v roce 759 čínský mnich Gandžin. Zlatá síň ukrývá vzácné sochy z konce období Tempjó. Přednášková síň z počátku 8. století je součástí stavby, která byla na současné místo přesunuta dodatečně a je jedinou dochovanou stavbou palácové architektury doby Nara.

Pozůstatky císařského paláce Heidžó 平城宮跡

V severní části dnešní Nary stával palác Heidžó, někdejší sídlo císaře. S přestěhováním dvora do Heiankjó, dnešního Kjóta, zůstal palác opuštěný. Od roku 1954 zde probíhají rozsáhlé archeologické průzkumy.

Památky starého hlavního města Kjóto

古都京都の十七の文化財

Prefektury Kjóto a Šiga
Zapsáno: 1994

Od roku 794 až do přesunutí hlavního města do Tokia v roce 1868 bylo hlavní město Heiankjó, dnešní Kjóto, sídlem císaře a politickým, hospodářským i kulturním centrem. Heiankjó, postavené v kjótské kotlině, mělo šachovnicový půdorys a blízké řeky Kamo a Kacura byly důležitými vodními dopravními trasami. Z kulturních památek dnešního Kjóta a jeho okolí bylo 17 zapsáno na seznam Světového dědictví UNESCO.

Kamowakekadzuči-džindža (Kamigamo-džindža) 賀茂別雷神社 (上賀茂神社)

Božstvo Wakeikadzuči-no-kami, které je uctíváno ve svatyni Kamowakekadzuči neboli Kamigamo, je uctíváno k zahánění zla a hromů. Stalo se také ochranným božstvem energetického průmyslu. V 7. století byla Kamigamo ochrannou svatyní císařského paláce a celého státu. Každý rok 15. května zde probíhá festival Aoi-macuri (též Kamo-macuri), jehož součástí je velkolepý průvod lidí oblečených do oděvů období Heian (794–1192). Aoi-macuri patří spolu s Gion-macuri a Džidai-macuri k trojici největších kjótských festivalů.

Kamomioja-džindža (Šimogamo-džindža) 賀茂別御祖神社 (下賀茂神社)

Svatyně Kamomioja je jednou z nejstarších svatyní v Kjótu. Stejně jako v Kamigamo je zde uctíváno ochranné božstvo města Kjóta, rod Kamo. Když v této oblasti vznikalo Heiankjó, probíhaly zde modlitby v jeho prospěch a svatyně Šimogamo-džindža byla ochrannou svatyní celé země. V současnosti se sem lidé přicházejí modlit za mír ve světě, za pomnutí zla, za šťastné partnerství, bezproblémový porod a zdárnou výchovu dětí, nebo také za bezpečnost na silnicích apod. Božstva svatyně Šimogamo mají bdít nad příznivým průběhem rozmanitých událostí lidského života. Součástí areálu svatyně Šimogamo je dvanáctihektarový park Tadasu-no-mori. V blízkosti řeky zde bývají k vidění světlušky. Každý rok 3. května se zde odehrává velká a slavná lukostřelecká událost, kdy muži oblečení jako šlechtici za jízdy na koni střílí šípy do terče.

Kjóógokoku-dži (Tó-dži) 教王護国寺 (東寺)

Také chrám Tó-dži měl v době výstavby Heiankjó chránit hlavní město. Byl postaven na východ od brány Radžó (proto Východní chrám, Tó-dži). Později chrám Tó-dži obdržel od císaře Sagy mnich Kúkai (Kóbo Daiši) a založil zde vzdělávací centrum esoterického buddhismu sekty Šingon. V chrámu Tó-dži se nachází mnoho pozoruhodností, jako například Zlatá síň, síň Goei, ve které bydlel mnich Kúkai nebo přednášková síň s 21 sochami buddhů. Nejvýraznější je však pětistupňová pagoda, symbol scenerie Kjóta. Se svými 57 m je nejvyšší z dosud dochovaných pagod.

Kijomizu-dera / 清水寺

V roce 778 začal v malé chýši v blízkosti vodozávodu Otowa mnich Enčin uctívat bohyni milosti Kannon. Později se zde setkal se slavným válečníkem, Sakanoue-no-Tamuramarem. Díky rozhovoru s Enčinem dospěl Sakanoue-no-Tamuramaro k hlubšímu pochopení bohyně Kannon. Ve svahu hory Otowa dal postavit stánek k uctívání buddhů a bódhisatvů a přemístit sem sochu bohyně Kannon, čímž Enčinův chrám začal nabývat na důležitosti. Hlavní síň dnešního komplexu pochází z doby její poslední přestavby roku 1633 šógunem Tokugawou Iemiciem. Znamé je dřevěné pódium, jakoby vybíhající z útesu. Na jaře například nabízí nádherný pohled na kvetoucí sakury a mladou zeleň a na podzim je odsud vidět krásná krajina s pestře zbarvenými stromy. Severně od hlavní síně se nachází svatyně Džinuši-džindža, ve které je uctíváno božstvo partnerských vztahů, napomáhající ke štěstí v lásce.

Enrjaku-dži / 延暦寺

Počátky chrámového komplexu Enrjaku-dži sahají do roku 788, kdy mnich Saičó na hoře Hiei postavil chrámovou síň. Enrjaku-dži byl od té doby hlavním chrámem buddhistické sekty Tendai. Jako centrum buddhismu v 8.–11. století byl chrám podporován tehdejší šlechtou, pro kterou byl Enrjaku-dži místem pro modlitby a zařikávání. Tento chrám je také znám velmi přísnými způsoby výchovy mnichů. Když šógun Oda Nobunaga sjednotil stát, přikázal mnišskému vojsku z Enrjaku-dži odzbrojení. Protože chrám odmítl, byl v roce 1571 vypálen. V současné době je možné v ubikacích mnichů

ochutnat vegetariánské mnišské jídlo, vyzkoušet si opisování sůter či zenovou meditaci *zazen* a další součásti asketické praxe.

Daigo-dži / 醍醐寺

Tento chrám založil v roce 874 mnich Šóhó, žák žáka mnicha Kúkaie. Tvoří jej části Kami Daigo, která je posvátným místem asketické praxe horských asketů *jamabuši* a část Šimo Daigo u úpatí, která se těšila velké přízni a podpoře císaře Daigo. Ve velice náročném terénu v části Kami Daigo se nachází síň Buddha léčitele, Jakuši-dó, nebo například síň pramenité vody *Seirjūgon-genhaiden*, neboť zde prýští posvátná voda, známá jako Daigosui. V Šimodaigo je kromě oslnivé Zlaté síně a pětistupňové pagody k vidění také Sanpó-in, typická stavba architektury období Momojama (1568–1603). Slavnou ozdobou jejího interiéru jsou bohaté malby na posuvných dveřích *fusuma*.

Ninna-dži / 仁和寺

Ninna-dži v roce 888 založil císař Uda a sám se sem uchýlil poté, co se vzdal funkce císaře a odešel do mnišského stavu. Po následující generace byl tento chrám úzce spjat s císařským palácem. Zmínky o Ninna-dži se objevují ve staré literatuře, například v díle *Hódžóki* (Zápisky z poustevny) či *Tsuredzuregusa* (Zápisky z volných chvil). Nyní je Ninna-dži vyhledávaným místem v době kvetoucích sakur.

Bjódó-in / 平等院

Chrám Bjódó-in vybudoval v době Heian tehdejší nejvlivnější rod Fudžiwara. Udži bylo místem venkovských sídel tehdejší šlechty a objevuje se také jako dějiště kapitoly *Udži džúdžó*, Příběh prince Gendžiho. Bjódó-in nese vlivy myšlenkového proudu o prorokovaném úpadku buddhismu, který byl v 11. století rozšířen zejména mezi šlechtou, a je ztělesněním víry ve znovuzrození v ráji. Specificky se toto myšlení projevuje i v přilehlých zahradách. Ve Fénixové síni je umístěna socha buddhy Amidy.

Udžigami-džindža / 宇治上神社

Hlavní budova Svatyně Udžigami-džindža zřejmě pochází z 11. století a je považována za nejstarší stavbu svatyně v Japonsku. Čelní síň svatyně nám dodnes ukazuje typické rysy architektonického stylu *šindenzukuri*, typického pro dobu Heian.

Kózan-dži / 高山寺

Kózan-dži je chrám sekty Šingon, který ve 13. století obnovil mnich Mjóe Šónin. Traduje se, že sem Mjóe zasadil čaj z Číny a založil tak první japonskou čajovou zahradu. Sekisu-in, kde mnich bydlel, výborně reprezentuje specifické rysy stavitelství doby Kamakura z počátku 13. století.

Saihó-dži (Koke-dera) / 西芳寺 (苔寺)

Zenový chrám, který v první polovině 8. století založil mnich Gjóki. Velice slavná je přiléhající zahrada, kterou pokrývá asi 120 druhů mechu. Proto se chrám často přezdívá Mechový chrám, Koke-dera. Při návštěvě je možné vyzkoušet si také opisování sítur.

Tenrjú-dži / 天龍寺

Zenový chrám Tenrjú-dži vznikl v roce 1339 přestavbou vily v Arašijamě z roku 1255 šógunem Ašikagou Takaudžim. Na vzniku zahrady se podílel zenový mnich Musó Soseki, který byl architektem mnoha zahrad včetně zahrady chrámu Koke-dera. Zahrada v Tenrjú-dži tak představuje kombinaci šlechtické kultury a zenového stylu.

Rokuon-dži (Kinkaku-dži) / 鹿苑寺 (金閣寺)

Vila Kitajamadono třetího šóguna období Muromači (1336–1573), Ašikagy Jošimicua, byla podle jeho závěti po jeho smrti proměněna v zenbuddhistický chrám. Okázalé celozlaté stavbě se začalo říkat Zlatý pavilon (Kinkaku-dži) Jedná se o typickou stavbu v duchu kombinace šlechtické a vojenské kultury, tehdejší vzkvétající kultury Kitajama.

Džišó-dži (Ginkaku-dži) / 慈照寺 (銀閣寺)

Období kultury Higašijama (v druhé polovině 15. století), kdy vzkvétala rozmanitá umění jako divadlo *nó*, čajový obřad a aranžování květin reprezentuje také stavba chrámu Džišó-dži,

který dal postavit osmý šógun doby Muromači, Ašikaga Jošimasa. Nazývá se také Stříbrný pavilon, ale na rozdíl od Zlatého pavilonu, který je obložen zlatem, se nepyšní obložení z pravého stříbra. Pro kulturu Higašijama jsou charakteristické estetické ideály prosté elegance a krásy, jakými byly *wabi* a *sabi*. Ginkaku-dži je nejstarší stavbou ve stylu *šindenzukuri*.

Rjóan-dži / 竜安寺

Chrám Rjóan-dži vznikl v roce 1450, kdy generál Hosokawa Kacumoto zdědil šlechtické venkovské sídlo a přeměnil jej na zenbuddhistický chrám. Zahrada, již vévodí zmenšená krajina s vodou a horami sestavená pouze z kamenů a bílého písku (tzv. styl *karesansui*) se těší nesmírnému všeobecnému obdivu.

Hongan-dži (Niši Hongan-dži)

本願寺 (西本願寺)

Hongan-dži je hlavním chrámovým komplexe sekty Čistě země a její odnože Hongan-dži. Nachází se v něm nejstarší pódium pro divadlo *nó* v celém Japonsku a stavba vojenské varianty stylu *šoin*, které patří ke kultuře Momojama. Známa je také zdejší zahrada z písku a kamenů, Óšoin.

Nidžó-džó / 二条城

Zámek Nidžó-džó postavil v roce 1603 první tokugawský šógun Tokugawa Iejasu. Stal se kjótskou základnou rodu Tokugawa. Patnáctý šógun Jošinobu zde provedl formální navrácení moci do rukou císaře. Stavba je díky obrovskému paláci Ni-no-maru a nástěnným malbám ve stylu školy Kanó v jeho interiéru i dalším pamětihodnostem považována za nejdůležitější stavbu vojenské varianty stylu *šindenzukuri* z doby kultury Momojama.

Na území dnešního města Óda v prefektuře Šimane, bývalé provincii Iwami, se již od počátku 14. století nalézají doly, které se staly nejdůležitějším zdrojem stříbra během období Edo (1600–1868). Produkce velkého množství tohoto kovu zde byla umožněna počínaje rokem 1533 využitím nových metod dobývání stříbra, dovezených přes Koreu z Číny. Úspěšná těžba měla za následek ozbrojené potyčky o vlastnictví dolů, což bylo vyřešeno konečným ovládnutím

těžby rodinou Mori. Na počátku sedmnáctého století přešly doly pod přímou správu šógunátu rodu Tokugawa. Řízení dostal svěřeno komisař Ókubo Nagajasu, za jehož působení bylo ročně produkováno téměř 15 tun stříbra. Ke konci sedmnáctého století však byla produkce stříbra redukována, aby byla po nějaké době rozšířena o těžbu mědi. V osmdesátých letech 19. století připadly doly soukromé firmě, která je posléze roku 1923 opustila.

Stříbrné doly v Iwami (Iwami Ginzan)

石見銀山とその文化的景観

Prefektura Šimane

Zapsáno: 2007

Těžební oblast je dnes hustě zalesněna. Tvořena shlukem hor, které stídnají hluboká říční údolí, zahrnuje kromě pozůstatků rozsáhlých dolů, hutí a hornických osad i stará opevnění, svatyně, části původních dopravních cest vedoucích na pobřeží a tři přístavní města, Tomogaura, Okidomari a Junocu, ze kterých se ruda vyvážela.

Hrad Himedži (Himedži-džó) 姫路城

Prefektura Hjógo
Zapsáno: 1993

Hrad Himedži je považován za vrcholné dílo japonské hradní architektury. Zářivě bílé štukování a do výšky se stupňovitě pnoucí nádherná silueta daly vzniknout přezdívce hradu – Hrad bílé volavky (Širasagi-džó).

Dnešní podoba pochází z roku 1609, kdy dal tamní majitel Ikeda Terumasa provést rozsáhlé úpravy na původní menší stavbě. Za druhé světové války sice bylo město Himedži bombardováno a zbylo z něj jen spáleniště, avšak hrad Himedži jako zázrakem zůstal ohni ušetřen. Dodnes si tedy zachovává podobu, jakou měl před 400 lety.

Himedži není pozoruhodný jen svou krásou. Významná je také jeho funkce jakožto pevnosti. Spirálovitý labyrint z něj činí nedobytnou pevnost a záznamy hovoří o přítomnosti asi 4000 samurajů v prostorách hradů.

O studni Okiku v areálu hradu se říká, že je to prý studna ze slavného strašidelného příběhu Banšú Sarajašiki. Okiku je vyslána jako služebná do domu rodiny Aojama, kde ji Danširó nutí k sňatku s ním. Okiku odmítá, což Danširó a rozzlobí, schová jeden z deseti talířů a obviní Okiku, že jej rozbila. Nakonec Okiku zabije tím,

že jí svrhne do studny. Od té doby se každý večer ze studny ozývá smutný hlas Okiku, která počítá talíře: „jeden, dva...“. Lidé, kteří se báli rozzlobené duše Okiku, později na její ukonejšení postavili svatyni Okiku.

Kolem hradu je vysazeno mnoho různých druhů sakur. V době, kdy kvetou, tedy přibližně od konce března do začátku dubna, se zde koná řada slavnostních událostí. Návštěvní doba hradu je prodloužena do 9. hodiny večer a za tmy je možno pokochat se osvětlenými kvetoucími sakurami. Vždy 1. ledna a 6. dubna je vstup do hradu zdarma.

Mírový památník v Hirošimě (Genbaku Dómu) 原爆ドーム

Prefektura Hirošima
Zapsáno: 1996

Hirošima, hlavní město stejnojmenné prefektury, se nachází v západní části Honšú, v deltě řeky Óta. Město se rozvinulo kolem hradu v období Edo (1600–1868) a do čtyřicátých let dvacátého století vzrostlo až na sedmé největší město tehdejší Japonska. V důsledku následujících tragických válečných událostí však bylo devadesát procent města zničeno a kolem 200 000 jeho obyvatel přišlo o život, když byla 6. srpna 1945 na město svržena americká atomová bomba. Následující exploze, kromě všespalujícího žáru několika tisíc stupňů Celsia, působila ničivou

silou rovnající se tlaku až 35 tun na metr čtvereční a tlaková vlna dosahovala rychlosti 440 metrů za sekundu. Další zkázu přinesla smrtelně vysoká radiace.

V místě epicentra tohoto alarmujícího neštěstí je dnes s pietou udržován Mírový památník. Park, na jehož území se nachází muzeum a síň Mírového památníku, kenotaf (monument neobsahující ostatky zemřelých) nešťastným obětem bomby a katedrála světového památníku míru. Park byl otevřen v roce 1955.

Součástí parku je i nezrekonstruovaná původní stavba, bývalý Průmyslový palác prefektury Hirošima, jehož autorem byl český architekt Jan Letzl. Palác, navržený ve stylu kombinujícím prvky evropské secese a neo-baroka, byl dokončen v dubnu 1915. Od roku 1944 sloužil místní samosprávě – až do chvíle, kdy přímo nad ním explodovala atomová bomba. Mimo jiné i díky ocelové konstrukci s mnoha okny zůstala budova tohoto paláce jako jediná v epicentru ničivého výbuchu z poměrně velké části nezřícena a její torzo s charakteristickou kupolí, známé dnes jako Atomový dóm, se zde tyčí jako hrozivý symbol celého památníku. Roku 1966 vedení města Hirošima rozhodlo o konzervaci této tragicky proslulé stavby tak, jak se zachovala, aby jakožto přímý svědek nepředstavitelné zkázy a utrpení zůstala trvalým varováním před podobnými brutálními činy.

Svatyně Icukušima za přílivu

Svatyně Icukušima (Icukušima-džindža) 巖島神社

Prefektura Hirošima
Zapsáno: 1996

Posvátné místo japonského náboženství *šintó*, zvané též Aki no Mijadžima, proslulé svou přírodní krásou, se řadí k nejmalebnějším místům v Japonsku. Nalézá se na stejnojmenném ostrově o rozloze 30 kilometrů čtverečních, v zálivu vnitřního moře Seto, na území prefektury Hirošima.

Místo je od nejstarších dob uctíváno pro svou přirozeně magickou působivost a první svatyně zde byla vybudována pravděpodobně již v 6. století. Zosobněným předmětem uctívání jsou zde Iēkišimahime-no-mikoto a další dvě božstva *kami*, chránící námořníky a námořní rybolov. Podle legend místní obyvatelé vystavěli svatyni poté, co se zmíněná trojice objevila na tomto místě. Díky štědré podpoře, kterou poskytl významný válečník 12. století Taira-no-Kijomori, byla před svatyní vztyčena předchůdkyně dnešní známé velké červené brány *ó-torii*.

Charakteristický symbol svatyní japonského *šintó*, brána zvaná *torii*, svým způsobem vymezující posvátné místo, se zde tyčí přímo v zóně přílivu, 160 metrů od břehu. Mohutná dřevěná konstrukce, 16 metrů vysoká, setrvává na svém místě pouhou vlastní hmotností, aniž by byla zapuštěna do mořského dna. Kvůli své poloze byla spolu s dalšími stavbami již mnohokrát poničena působením mořské vody či silnými tajfuny. Vždy však bylo vše pečlivě restaurováno do své původní krásy. Z 12. století tak pochází dnešní podoba celé svatyně. Budovy, propojené mnoha koridory, se v době přílivu jakoby vznášejí nad vodní hladinou. Odliv pak přináší možnost přistoupit po odkrytém mořském dně až k samotné velké bráně.

Harmonicky uspořádaná architektura vykazuje vysokou uměleckou i technickou úroveň. Areál vhodně kontrastuje s okolní přírodou, horami

a mořem, v souladu s japonskou koncepcí scénické krásy, jež kombinuje přírodní prvky s lidskou kreativitou.

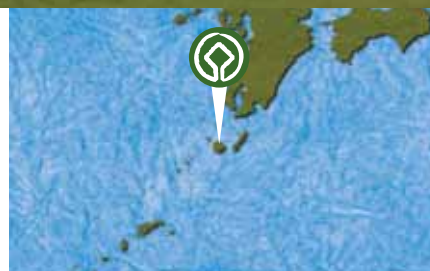
Icukušima skrývá navíc mnohé Národní poklady a Významné kulturní památky, mimo jiné například bohatě zdobené svitky Lotosové sůtry, které svatyni daroval rod Taira.

Icukušima je místem mnoha událostí v průběhu celého roku. Součástí komplexu jsou unikátní jeviště, určená k rituálním tancům a hudebním i divadelním představením. Scény odehrávající se v areálu, obklopeném skvostnou přírodou, jsou úchvatné a k zesílení účinku bývá využito i akustických vlastností mořské hladiny, na niž se nalézá jeviště divadla *nó*, jako jediné svého druhu v Japonsku. Vedle tradičních japonských představení divadel *nó* a *kabuki* se zde navíc koná například i řada koncertů evropské klasické hudby.

Jakušima je japonský ostrov ležící 60 km na jih od ostrova Kjúšú. Tvar ostrova připomíná nepravidelný pětiúhelník s rozlohou 503 km², obvodem 132 km a průměrem 28 km. Nejvýše položeným bodem na ostrově je 1935 m vysoká hora Mijanoura-dake. Ostrov je součástí prefektury Kagošima. Říká se, že na Jakušimě prší 35 dní v měsíci. V nížinách spadne ročně kolem 4000 mm srážek a na horách až 10000 mm. Nejdeštivějším měsícem je duben. V zimě teplota neklesá pod 10 °C, ale na vrcholcích hor napadne sníh, který zde často vydrží i několik měsíců. V létě teplota dosahuje 30 °C. Teplota okolního oceánu nikdy neklesá pod 19 °C. V roce 1993 bylo vnitrozemí ostrova zařazeno na Seznam světového dědictví UNESCO. Důvodem byla ostrovní flóra, zahrnující více než 1900 druhů a poddruhů rostlin, včetně dlouhověkých japonských cedrů, v Japonsku známých jako Jakušugi. Některé z nich mají přes 1000 let a největší z nich, zvaný Džómonsugi, je starý mezi 2100 let (na základě vzorku sedimentu) až 7200 let (podle velikosti).

Džómonsugi (japonský cedr)

Jakušima 屋久島

Prefektura Kagošima,
Zapsáno: 1993

Mezi oblíbená místa na ostrově patří rokle Širataniansuikjó, cedrový les Jakušugi, muzeum Jakušugi, ovocná zahrada Jakušima, banyánová (fíkovníková) zahrada Šitogo Gadžumaruen, pláž Nagata Inaka-hama, devadesátimetrový vodopád Óko-no-taki nebo další vodopády jako Senpiro a Toróki.

Ze zvířat je zde možné spatřit jakušimské makaky, jakušimské jeleny nebo na pláži želvy karety obecné a karety obrovské.

Gusuku a skupina souvisejících památek království Rjúkjú

琉球王国のグスク及び関連遺産群

Prefektura Okinawa
Zapsáno: 2000

Souostroví Rjúkjú v nejjižnější části japonského souostroví provázal vzhledem k jeho zeměpisné poloze a díky vztahům a obchodu s Japonskem, Čínou a zeměmi jihovýchodní Asie specifický vývoj. V polovině 14. století vytvořily nejmocnější klany na největším ostrově tři malé státy: Hokuzan, Čúzan a Nanzan. Každý měl svůj hrad, v okinawském jazyce *gusuku*. Šóhaši ze země Nanzan si později obě další země podrobil, čímž v roce 1429 poprvé sjednotil celou Okinawu a založil království Rjúkjú. V 15. a 16. století probíhal tributní obchod s mingskou Čínou. Království Rjúkjú vzkvétalo jakožto základna pro obchod s Čínou a jihovýchodní Asií. V roce 1609 si knížectví Sacuma (dnešní prefektura Kagošima) začalo nárokovat práva na obchod s Čínou a rod Šimadzu napadl království Rjúkjú. Hrad, který na největším ostrově Okinawy vznikly na obranu před rodem Šimadzu až do porážky pádem hradu Sui-gusuku (Šuri-džó), jsou od roku 2000 zapsány na seznamu Světového dědictví UNESCO.

Zřícenina hradu NAKIDŽIN-DŽÓ 今帰仁城跡

Stavba hradu Nakidžin, ve kterém bydleli panovníci království Hokuzan, začala ve 13. století. Byl postaven na kopci a velikostí se prý mohl srovnávat s hradem Šuri-džó. Hradní zdi jsou z okinawského vápence. Hrad byl nedobytný až do roku 1416, kdy byl dobyt královstvím

Čúzan. Poté byl hrad využíván jako sídlo dozorce království Hokuzan.

Zřícenina hradu ZAGIMI-DŽÓ 座喜味城跡

Zagimi-džó je hrad s hezkým výhledem postavený v 15. století na červené hlíně. V okolí zříceniny je nyní krásný borovicový háj a slavné jsou vlnité hradní zdi.

Zřícenina hradu KACUREN-DŽÓ 勝連城跡

Kacuren-džó byl sídlem Amawariho, který do poslední chvíle odolával moci království Rjúkjú. Uvnitř jsou kromě posvátného prostoru k uctívání typického okinawského božstva ohně také pozůstatky čtyř studen, což je na Okinawě, kde je málo řek a jezer, velká vzácnost. Hrad nabízí krásný výhled do okolí.

Zřícenina hradu NAKA-GUSUKU-DŽÓ 中城城跡

Hrad Naka-gusuku byl postaven v polovině 15. století pro kontrolu nad rebelem Amawarim. Za druhé světové války nebyl zničen a ze všech nejlépe proto evokuje svou původní podobu. Vlnité stěny hradu, šikovně využívající terénu, jsou velmi známé. Má se za to, že tento hrad hrál důležitou roli pro stabilizaci moci rjúkjúského království.

Zřícenina hradu ŠURI-DŽÓ / 首里城跡

Největší *gusuku* na Okinawě. Z výšek shlíží na záliv Naha. Plnil funkci politického, hospodářského i kulturního centra nejprve království Čúzan a po sjednocení království Rjúkjú. Hlavní síň hradu, dějiště politických událostí, byla největší dřevěnou stavbou v království a nezapře silný čínský vliv. Interiér je bohatě zdoben zlatem a lakem. Stavba za druhé světové války shořela a v roce 1992 byla obnovena do dnešní podoby.

SÉFAU-TAKI / 斎場御嶽

Na Okinawě byla historicky velice důležitou osobností šamanka. Séfau-taki je místo známé tím, že se zde odehrávaly inaugurační obřady nejvyšší šamanky rjúkjúského království. V hlubokém lese jsou k vidění skály podivných tvarů. Séfau-taki hrálo nesmírně důležitou roli pro náboženskou i psychickou podporu královské moci a bylo místem pro obřady státu. Ukazuje specifickou podobu rjúkjúského náboženství, které vychází z přírody.

TAMAUDUN / 玉陵

Tamaudun je hrobka postavená v roce 1501 pro krále Šóšio II. Nachází se asi 200 m od hradu Šuri. Obrovská hrobka pokrývá 2442 m² a stala se modelem pro pozdější okinawské náhrobní kameny. Vzácným způsobem zachycuje způsob stavby kamenných památníků 16. století.

SONOHJAN-UTAKI-IŠIMON 園比屋武御嶽石門

Tato kamenná brána byla postavena v blízkosti Šuri-džó v roce 1519. Kromě dveří je celá z kamene a kombinuje čínské i japonské styly. Je inspirována dřevěnými stavbami. Les v pozadí je posvátným místem, které mělo sloužit prosbám za bezpečí pro krále.

ŠIKINA-EN / 識名園

Šikina-en je venkovské sídlo postavené v roce 1799 jako místo pro rekreaci členů královské rodiny a pro pohostění zahraničních hostů. Budova a zahrada nesou japonské i čínské vlivy a zároveň ukazují specifika Rjúkjú.

